

TISZ ZAVIDÉK

VEGYES TARTALMU HETILAP.

<p>ELŐFIZETÉSI ÁR: Egy negyedévre 1 forint Félévre 2 forint Megjelen minden vasárnap reggel.</p>	<p>SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL: Csongrád, magtár-utca 41. hová az előfizetési- és hirdetési díjak, valamint a lap szellemi részét illető közlemények küldendők.</p>	<p>HIRDETÉSEKET és nyilttéri közleményeket a kiadóhivatal mérsékelt árjegyzék szerint számít.</p>
---	--	--

Pénzügyöri brutalitás.

Csongrád, január 31.

Sajnosan érezzük, a kormány egyedárusági szabadalmát a dohánytermelési, művelési mennyisége és a termelt dohány beváltása megállapításánál; még terhesebb reánk az, hogy drága pénzért a legrosszabb minőségű „trafikot“ kell élveznünk; de mert ez törvény s így mindnyájunkra nézve kötelező erővel bír: kénytelen kelletlen bele kell nyugodnunk a változhatatlanba.

Ámde nem lehetett hallgatással mellőznünk azt, hogy a kormány a pénzügyöri közegek megválasztásánál annyira tapintatlanul, a közönség, különösen pedig a dohánytermelők érdekeit annyira tekintetbe nem véve jár el, hogy ha ez tovább is így tart, annyira kiterjedt dohánytermelési águnk a legnagyobb mérvű hanyatlásnak néz elébe. Ez állításunk némi felvilágo-

sításául szolgáljon azon bebizonyított sajnós körülmény, hogy a már kötéltre szedett dohány átvételére megjelent pénzügyörök — ha csak torkig nem ehetik és ihatják magukat — rendszeren a legnagyobb és a még teljesen ki sem száradt köteleket mérik fel, s ezek sulya azután a mérvadó előttük a többiek megállapodásánál is. Így azután nagyon természetes következtetés az, hogy mázsálás alkalmával sokkal kevesebb mennyiségű dohányt tud az illető termelő beszolgáltatni, mint a mennyi neki felvéve volt, s ennek szükségszerű következménye az, hogy először megszűnik a további termelési engedély, másodszor pedig visszatartatik egy egész család véres verejtékű munkájával megszerzett életfentartási képesség.

Ily s más körülmények azután sok szegény ördögöt rákényszerítik a csempészetre, mely ugyan a törvényben tiltott, de a gyakorlati s

az általánosan elfogadott nézet szerint nem becsutelu keresetág.

S történt nemrég. Két polgár legközelebb, nem gondolván, hogy nemes mesterségüket annyira szívükön, fegyverükön, de különösen nagyon is tenyerükön hordó érdeműs finánczok árgus szemei és léptei figyelemmel kíséri őket, néhány csomó csempész dohánynyal megrakodva, beállítottak egy kovácsműhelybe, árulni óhajtván az annyira kapós „szüz takarmányt.“ Rajta vesztettek. Szegények ijedségükben sem holtak, sem elevenek nem voltak; de arra még álmukban sem gondoltak, hogy a spinatnemes, hivatásuknak teljes magaslatán álló bakterei oly brutális módon fogják fel — nézetük szerint kötelességszerű funkciójukat, hogy tetlegességre vetemedjenek, s a dohány felmérésére, a pálinka kazán és trafikos boltok szivarládái megvizsgálására rendelt kezeiket pofó-

T A R C Z A.

Farsangra. *)

— Irta: Sebők Zsigmond. —

Jer elő frakk. Az idén megint lesz ok „szidni, átkozni a papot, mért szabott rövid farsangot,“ mért csakugyan rövidre találta szabni ő tisztelendősége.

Szobámban csend. Az emeletről behangzik andaliton a nóta: „csitt, csitt, csitt, egy kicsit . . .“ mit duetben kísér a folyosón a havat söprő tót asszony csoszogása. Epen egy leszakadt csipkefoszlány akadt a kezembe a szekrény mélyéből, valami báli emlék. Mindez melancholikus hangulatba ejti az embert.

Egyszerre úgy érzem, hogy sulyos kéz nehezedik vállamra.

— Jó napot czimbora, — hangzik recsegőn a hátam megett.

Megfordulok.

Egy csupasz képű ur állt ott, teljes báli toilletben, kifogástalan frakkban, fehér nyakkendővel, galambszin keztyűvel. Az inge kemény volt, s vakító, — olyan, mint ha fehér izzásban levő aczélból készült volna. Szemöldei vékonyak, szénfeketék s kacskaringóban értek össze.

— Szervus, — szölok kissé bizalmatlanul.

*) A „Hét“ szerkesztőjének szives engedelmével a „Hét“ II. évf. 3-ik számából.

Az ismeretlen levetette magát a pam-lagra, lábait a székekre fölrakta.

— Nem ismerz ugy-e? kérdé.

— Valóban nem emlékszem, hogy valaha találkoztunk volna.

Az ismeretlen nevetett.

— Hehe. Pedig együtt jártuk be hét év előtt a pesti bálakat. Te báli tudósító voltál s én diktáltam a toilletteket neked, mért ez az én ressortomba vág.

— Hát ki vagy?

Vendégem fölkel.

— Van szerencsém ujjal bemutatni magamat. Én Luczifer vagyok.

— Ugyan ne bolondozzál. Láttalak akárhányszor az „Ember tragédiájában,“ ahhoz cseppet sem hasonlitasz.

Az idegen gunyosan mosolygott.

— Hát azt hiszed, hogy az én voltam?

— Kérlek, Gyenes . . .

— Eh, mit Gyenes! Én az egész idő alatt, a mióta az Ember tragédiáját adják, Kassában voltam és segitettem rimeket faragni a „Hullámokhoz.“ Ezenkívül csak a magyar napilapok vezércikkeibe jártam el nyújtózkodni. Bizonyosan emlékszel, hogy ez cikkekéből kétszer-háromszor minden héten kilátáztott a lólábam.

— Hát most mit keressz a fővárosban?

— Eljöttem a farsangra, mért ilyenkor bő aratás kínálkozik számomra. S mint régi báli ismerőst meglátogatallak.

— Köszönöm. Mi dolgod van a farsangon?

— Tömerdek. Én festem a csárdások tűzében lángvörössé az arcokat, én folytatom az erekbe a pokol tűznedűjét, én fogom az apró cipellőket — mikor félre lépnek. De amugy is sokan hívnak. Egyszer egy menyecske szólit, hogy vigyem a pokolba az urát. Ezt elviszem a buffetbe és becsipetem. Hehe, a menyecskéknek szeretek szívességet tenni. Mäskor egy férj hív, csináljak valamit a feleségével, hogy otthon maradjon. Megalkuszunk a jövő termés árában. Az asszonyra migrainet éreztek, a férjet elviszem a kártyaszobába s reggelre enyém a termés. Néha azonban egészen a a privat passziómat követem. Például meg akarom bosszantani a poétákat és fölfedeztetem Vadnai Károlylyal Szabolcskát.

— Apropos, szóltam egy kis szünet után, az előbb az „Ember tragédiájáról“ beszélünk. Hogy tetszik a darab?

(Az ilyen illetékes személy véleménye nagyon érdekes lehet.)

Luczifer száját bigyesztette.

— Szép, szép, de nem teljes.

— Miért?

— Ádám kihuzza magát egy nagy próbáltatás alól.

— Csaknem a Dóczi-féle átdolgozást érted? vágok közbe gyanakodva és meg-hökkenve.

— Nem. Ez a megpróbáltatás olyan, mely nélkül nem teljes az emberiség tragédiája.

— Ugyan kérlek, hat év óta teszi ki

zódásra használni is tudják. Pedig ez megtörtént. Miután a két szegény embert agyba-főbe pofozták, kötéllal megkötözve kísérték be nagy diadallal a pénzügyőri lakatnyába.

Hát már most kérjük: hogy a mai alkotmányos életben, midőn mindenkinek személyes szabadsága sérthetetlen; midőn törvényeink szerint testileg senki nem bántalmazható: ilyen, a szellemi műveltség eléggé alacsony fokán álló — pénzügyőri közegeknek van-e joguk, és ha esetleg van, ki adta, vagy kitől nyerték azt, hogy valakit testileg bántalmazni merészellenek?! Nézetünk szerint ez tovább így nem tarthat, de tartania nem is lehet, mert így az alkotmány adta személyes szabadság és sérthetetlenség mindaddig csak papírosan lesz, míg annak szentsége a legmagasabb köztisztviselőtől kezdve a legalantasabb közegek tiszteletben nem tartatik.

Fölhívjuk e tekintetben az illető felettes hatóságok figyelmét annál is inkább, mert még további ilyen eljárások fokozódása csakugyan nem szüli azt az eredményt, melyek a kormányi közegek buzgó eljárásához fűződnek.

Magyar gazdasági politika.

Mult hó 25-én a „polgári kör“ helyiségében meghívók folytán igen szép számmal jelentek meg nemcsak polgárok, de még urnök is, hogy dr. Heltai Ferencz a kitünő gazdasági író fölolvasását meghallják.

A délután négy órára kitűzött idő után mintegy háromnegyed óra múlva éljenzés között elfoglala dr. Heltai Ferencz a fölolvasó emelvényt, mit megelőzőleg Szvoboda Ferencz ügyvéd s körelnök szólott, hogy ez ünnepély a kör negyedszázados jubileumán történik s bemutatta Heltai Ferenczet a t. közönségnek.

Heltai megkezdte fölolvasását a czim „Magyar gazdasági politika“ fejtegetésével s nevezetesen a politika értelmezésével, mely minden tudományok és szakdolgozások egyetemes tudományát jelenti; s így az orvostudományok ösztudománya is szerinte politika. Mely után áttért a gazdasági politikára, hol is fájdalmasan említé a kormány azon mostoha eljárását, hogy a magyar gazdasátnak nincs szakiskolája az alföldön.

Majd a Tisza kiöntései szerencsétlenségét tárgyalta s a kormányt okozta azzal, hogy a Tiszavidék ármentesítését elhanyagolta, s midőn pedig ezt kezébe vette, hogy mentesítsen, akkor meg a kisebb birtokosok sirva néznek utána, mert a mentesítés minden anyagi erejüket felfogja emészteni.

Beszélt a fölolvasó a nagybirtokról is hol úgy látszik a szocialdemokrata elvhez csapongott át, midőn azt mondta, hogy a hol most 4—5000 ember mint cselédség él a nagybirtokban, megélhetne 40—50 ezer ember is.

Beszélt még a baromfi tenyésztésről is, hol a hallgatóság meglegedésére kimutatta, hogy Magyarország csirkéből s

tojásból évenként 14 millió forintot vesz be, míg a százezrekbe került lótenyésztésből alig 4 millió frtot, bár a lótenyésztés és nemesítésnek nincs ellene. De fájdalommal konstatálja azt, hogy az állam által biztosított vasutak 60 millió forintot emésztenek föl akkor, midőn a hon összes földadója 35 millió frt. Nem pártolja a vasutakat, ezek helyett a esinált állami kőutak barátja, mert hiszen az oly Szentés—Szegevár — Mindszent—Vásárhelyi vasut nem egyéb mint fényezés akkor, midőn a megye legnagyobb két városa Csongrád és Szentés országútján nem közlekedhetik, s a megye 45 ezer frtot ad ki azért, hogy sárat sárba hányjon.

Fejtegette fölolvasó, hogy nincs nagyobb befolyással semmi a közgazdasátra, mint a jó közlekedési utak; nem hanyagolt el pedig semmit annyira a kormány, mint az állami utakat, és itt hivatkozott arra, hogy az országnak 4000 kilométer kövezett utja van, melyből a magyarország lakta vármegyékre alig esik 50—60 kmter, melyet szembezőkő igazságtalanságnak állit.

Valóban aként állott a hallgatóság előtt a t. fölolvasó, mintha egy töröl metszett 48-as elvet valló politikus beszélt volna, (persze, mert képviselőjelöltségre aspirál) ki a kormány gazdálkodását nem helyeselheti.

Föltárta a se'ek t, de arról mélysegesen hallgatott, hogy miként orvosolhatnának ezen bajok, mert hiszen alig is lehet ott az ilyen közbajokot orvv olui, hol az állam jövedelmet nem hozó vasutakat hatvan millió frt subvencióval kénytelen ellátni! Bizony pedig tudhatná, hogy Turóc vármegye alligha fizet mindenféle és így direkt és indirekt adókban többet, mint Csongrád-város! de azért sem állami tanintézetet, sem utja incs! . . . r. t.

magát annak az eshetőségnek, hogy lebukik a szinpadi sülyesztőről, minden este négy-szer-ötször házasodik . . . valóban, már csak legfőlebb egy kis képviselő jelöltség hiányzik, vagy hogy az új eredeti színművek néző közönségéhez tartozzék, hogy Adám végkép megunja az életet.

— Mindegy. A fő megpróbáltatás hiányzik.

— És mi az?

— Adám mint lányos apa a farsangon. Luczifer pauzát tartott s azután így szólt:

— Kérlek. Nagyon lekötelezel.

E perczen kénköfűst csapott föl, dörgés hallatszott, a padló megnyilt s egy magas, halovány arczu férfi alakja emelkedett föl a nyíláson.

— Adám, — szólt az ördög, bemutatva a jövevényt.

Jól szemügyre vettem. No egy kicsit hasonlított Nagy Imréhez, kétségkívül.

— Van-e kedved Adám egy új exkurzióra? kérdé az ördög.

— Van, Luczifer.

— Eljössz-e a farsang idejére lányos apának?

— E megyek. Luczifer.

— Az ördög halk, sziszegő hangon folytatta:

— Magyarországra is?

Adám egy darabig gondolkozott, ingadozni látszott, de végül megemberelte magát.

— Oda is!

A magasból főséges dörgő hang halatszott:

Adám vigyázz, Adám intelk!

Adám azonban már benne volt a válalkozásban. Kézen fogta Lucziferet.

(Kénfüst Dörgés Jelenés, szín változik.)

Adám, mint becsületes családapa házi sapkával fején, csibukkal szájában, föl-alá jár a szobában. Eva, mint mérges mama a mellék-szobában dörmög. Luczifer: vendég és boldog agglegény. Idő: a farsang eleje.

Luczifer (Adámhoz): Nos, hogy ütött be a család-apaság?

Adám: jobban, mint kellene.

Luczifer: Hm, hm . . . talán lányok?

Adám (sugva): Öt. Erteni fogod tehát ezt a kérelmemet: légy szives giráld ezt a váltót!

Luczifer: Elvből nem girálok senkinek.

Eva (belép) Apus, megvetted a jegyeket Elektrához?

Adám (kitérőleg): Bemutatom Luczifer urat régi jó barátomat.

Eva: Örvendek uram. (Adámhoz sugva)

Nőtlen?

Adám: Csökönys agglegény.

Eva: Nos, tehát a jegyek Elektrához?

Megvannak?

Adám: Nem lehetett ma sem kapni.

Eva: Ember, hát épenséggel semmit sem törődöl leányaid jövőjével? Hogy menjenek a szerencsétlenek férjhez, ha még Elektrába sem viszed őket?

Adám: De kérlek, azért férjhez mehetnek . . .

Eva: Lehetetlen . . . Társaságbeli leányoknak az idén Elektráról nem szabad hiányoznia. De bánod is te, milyen állást foglal el családod a világban! Úgy is elég bajuk van az al, hogy arról az ó-testamen-

tomí nevedről mindenki azt hiszi, hogy zsidók vagyunk. (Lucziferhez) Képzeld uram. Ez az ember minden áron azt akarja, hogy a fiunkat Ezsauanak vagy Jákobnak kereszteljük. Hallatlan ötlet: egy Adám kinek fia Jákob! Tönkre tette volna örökre a szegény fiu karrierjét, abból még kukoricza csősz se lehetett volna.

Luczifer (Adámhoz): Gratulálok.

Eva: Remélem szereztél már költséget az athleta-bálra?

Adám: Hagyjatok békén, elég volt a jurista-bál. Annak a koldusa vagyok most is.

Eva: Adám!

Adám: Öt esztendeje hunczolom ezt a sok leányt bárlól-bárla s az ördögnek se kellett.

(Luczifer ijedten hátrál.)

Mari és Fanni (belépnek): Apa, kérlek ltt a szabónő, addig nem akarja elhozni a ruhát, a míg ki nem fizetjük.

Eva: Hallod, ember?

Adám: De édes gyermekeim, nincs egy árva garasom. Ruinálva vagyok, egész életünkre tönkre mentem . . . Könyörüljete!

(Általános pityergés az egész házban.)

Adám (Lucziferhez): Ird alá már azt a váltót.

Luczifer: Lehetetlen.

— Adám (kétségbeesetten): megkopszodom!

Luczifer: Nincs többé poloska és kopsz fej. Ez a jelenkor hite.

Eva: Ember, meddig túrjuk zsarnokságodat? Te nem apa vagy, hanem hóhérja gyermekeidnek! Ugy-e nem jut pénz szegény

UJDONSÁGOK.

Csongrád, 1891. február 1.

— **Változás szerkesztőségünkben.** Lapunk szerkesztősége és a kiadóhivatal között fölműült elvi differentiák miatt a „Tiszavidék” kebelében lényeges változás történt, a menyiben **Éder János**, lapunk eddigi szerkesztője, állástól visszalépvén, a „Tiszavidék” szerkesztését **Szilber János** vette át, midőn e tény t. olvasó közönségünk tudomására hozzuk, kijelentjük egyuttal, hogy lapunk eddig követett helyes irányától eltérni jövőre sem fog, s miként eddig, úgy ezentúlra is a nagy közönség érdekeinek szabad és független, minden párt-érdek nélküli szószólója kíván maradni, ugyanazért tisztelettel kérjük olvasóinkat, hogy lapunkat továbbra is szíves pártolásban részesíteni sziveskedjenek.

— **Simor János** biboros hercegprimás esztergomi érsek temetése f. évi január 28-án ment végbe, fényes s a részvétnek csaknem ismeretlenül általános nyilvánulása mellett. Béke lengjen a boldogult porai felett s a minden szép, nemes, jó és nagyért rajongó magasztos lelke a menyben öröküljék felettünk.

— **Mit szól az egyházi hatóság hozzá.** Midőn az egyházi és polgári erényekben egyaránt tündüklött szívjóságú **Simor János** biboros érsek, Magyarország hercegprimásának hült tetemei folyó évi január 28-án mindent megsemmisítő enyészetnek adatták át, széles Magyarország összes katolikus templomainak harangjai zugtak s az egyházat és hazát sujtott nagy veszteség fekete zászlók kitűzésével is jelentetett. Hegyi Antal csongrádi plebános nem látta jónak, hogy a harangot érte meghuzassa s a fekete zászlót kitűzesse. — Persze az egyházat ezen póto hatlan veszteség ple-

családodnak? Es mért nem jut! Mert elkorhelykeded a korcsában, a mit ti vendéglői étteremnek hívtok, pedig az csapszék. Csapszék! Mert elkártyázod a bünbartlangokban, a miket a rendőség nem tud fölfedezni. De nem csoda. Az alma nem esik messze a fájától. Az ap d is ilyen volt, a Gábor bátyád szintén elitta mindenét, Miska bátyád . . . Arról jobb nem is szólni. Utoljára kérdelek, kiváltod-e a ruhákat?

Adám: Lehetetlen édesem . . .
Eva: Nesze! (Az egyik váza régi bevett szokás szerint csörömpölve hull a földre s a gyászos csörömpölésbe eszményiesen vegyül az ötoldalu pityergés.)

Adám: Luczifer segits . . . el innen, mert megbolondultok!

Luczifer: Jer!
(Eltűnnek. Új jelenés a paradicsomban, az „Ember tragédiájá”-nak utolsó változása.)

Luczifer: (Adámhoz, a ki kétségbeesetten bámul maga elé.) Nos, kívánsz-e még ezek után élni?

Adám: (Hallgat.)
Luczifer: Itt a szirt . . . egy ugrás és vége minden gyötremnek.

Eva: (Adámhoz megy és fülébe sugja az édes titkot)

Adám: Hah! Még egy hatodik leány! Végem van. (Leugrik a szirtől.)

. . . Mire körülnéztem, eltűnt az egész jelenet. Szobám üres volt, csak a kikészített frakk s a régi csipkefoslány képezték társaságomat. Valószínűleg ezek sugdosták ezt a karczolatot a farsangról.

bános urnak csak sifli, azt semmibe sem kell venni — mert azért nem fizetnek. Ezért csak talán valakára meg lehet fenyíteni a plebánost.

— **Halálozás.** Blázsik Márton szolgabíró urat s családját, súlyos csapás érte, a menyiben sógornője született Hody Emma urnó rövid szenvedés után folyó évi január 26-án este elhunyt. Temetése január 28-án ment végbe nagyszámu rokon s ismerős részvéte mellett. Béke hamvaira.

— **Hymen F.** hó 7-én esküszik örök hűséget Seres Géza kun-félegyházi tb. szolgabíró, Forgó Mariska kisasszonynak, Cs. Forgó József földbirtokos kedves leányával.

— **Adakozzunk** szent hitünk céljaira. valóban elszomorító eset, mely egész valónkat megrendíti, hogy Erdélyországban Küküllővármegye 145 községben csupán katolikus lakosságának még ez idő szerint is nélkülözni kell az Istenházát, amennyiben annyi község közül csak ötnek van kápolnája. Így a napokban érkezett előljáráshozunkhoz Dicsőszent-Mártonról egy megkeresés az esperestől, hogy ott tempomot óhajtván építtetni, járuljon e község s egyesek némi adakozással ezen szent cél előrhetésére. Az egyesek közti gyűjtést Lipovszky Andor árvapénztárnok községünk hivatalnokai közt haladéktalanul megkezdette s konstatálhatjuk, hogy nem minden eredmény nélkül, mert a gyűjtő első pillanatában 4—5 frt folyt be előljáráshozunk tagjaitól. A mely körülmény felett, tekintettel a nemes célra, midőn örömmel adunk kifejezést. egyuttal felhívjuk katolikus lakosságunkat, miszerint filléreiket a szent cél megvalósításához járuljanak, azokat Lipovszky Andor árvapénztárnok urnál írják alá s adják át, hogy ez által Istennek is tetsz o cselekedetét végezvén, katolikus testvéreinknek használhassunk. S előre bocsájtásával annak, hogy az adakozók között több izraelita is van. Nem mulaszthatjuk el, hogy ez alkalomból fel ne említsük azon sajnos esetet, hogy Lipovszky Andor gyűjtő midőn a gyűjtőívet Hegyi Antal községi lelkészünkhöz adakozás végett beküldötte — ez egy fillért sem írt alá a templomépítésre. — Plebános ur! ön iratta a templom perzselyek alá: Adakozzunk szent hitünk céljaira.

— **Új lap Csongrádon.** Mint biztos forrásból értesülünk, **Éder János** és **Tary István** urak, a „Tiszavidék” volt szerkesztői a jövő vasárnap „Csongrádi Lap” czimen új hetilapot indítanak meg városunkban. A szerkesztő társak ismert jó neve és eddig hirlapírói működésük teljes biztosíték az iránt, hogy a „Csongrádi Lap”-ban hivattott és nemes gondolkodó kartársra találunk; épp azért kiváló örömmel üdvözljük az új kollegát, s részére már ma is teljes bizalmunkat előlegezzük azon tudatban, hogy városunk haladása érdekében fokozott erővel kifejtendő együttműködésünket az egymás iránti ellenszenv vagy békétlenségnek még árnyéka sem fogja soha kísérni. Ugy legyen!

— **A polgári kör** ma este tartja táncmulatságát saját helyiségében.

— **A szegedi tábla elnöke.** A hivatalos lap múlt hó 22. száma közli, hogy a szegedi királyi tábla elnökévé Selley Sándor kuriai bíró neveztetett ki.

— **Szerencsés lenül járt urnó.** Boldogult **Vida Mihály** (belvárosi közjegyző) bátyánk temetése alkalmával történt, hogy Mészáros Noé belvárosi lakos, az uttal mintegy 3 méternyi távolságban haladva, Oláh Lázárné urnót szánkájával a rendes utról letérve elütötte s lovai és a szánkó összetörte úgy, hogy habár életben maradt, hoz remény van is, mindazonáltal nagy idő kell ahhoz, míg felgyógyul. Talán csak van hatóság, mely az ilyen pökheni eszeveszett tett elkövetőjét a hüvő re tereli.

— **Alvó örök.** Ugylátezik rendőségünk éjjel nappal alszik; mert az már csakis Csongrád főutcáján történhetik meg az az eset, hogy a postai levél szekrényt ellopják. Ugyanis tegnap január hó 31-én virradóra Váradi Jakab fűszerüzleténél függő postai levél szekrényt valami siheder a falról levette — a mi nem kis munkába kerülhetett — és elvitte, Bagossy József vaskereskedő üzleténél függő levélsekrelyt levenni bizonyára nembirta boszuból tele töltötte vízzel. Jó volna talán az éjjeli örök fizetéseit megduplázva fölemelni, hogy a melegsobában a kályhát őrizhessék és néha-néha ki nézzenek, hogy vajon az idő másnapra szép-e vagy borus lesz.

— **A helybeli casinó** tegnap tartotta tombolával összekötött táncvigalmát saját helyiségeiben. Midőn e sorokat írjuk legjobb kedvben mulat a szépszámu bálközönség. — Az est lefolyásáról jövő számunkban referálunk.

— **A csongrádi ipartestület** f. hó 8-án tartja második táncvigalmát a „központi szálloda” termeiben. — A nem épen díszes meghívók a napokban szétküldettek.

— **Nem rossz.** A vácz-egyház négyei hatóság a napokban megkereste községi előljáráshozunkat, hogy a csongrádi róm. kath. plebános fizetését a község emelje feljebb. Hogy pedig honnan fu a szél. azt könnyű kitalálni. Hegyi Antal plebános, kinnek a hivatalos rét sem tetszik, találta el e reá nézve nem épen kellemetlenül végzödhető viczet. Az átirat azt hangsúlyozza, hogy Csongrádon a népesség nagyon megsaporodott, tehát méltányossági szempontból emeltsssek feljebb a papi fizetés! Igen ám, de vajjon a népesség szaporodtával, de a különböző elemi csapások következtén lakosságunk vajjon gazdagabb lett-e? Bizonyára nem! Szegények, fájdalom nagyon szegények vagyunk, fizetésfelemlésről itt szó sem lehet; — egyébként pedig ha csak az az indok, hogy a népesség szaporodás nagy arányokat öltött, ez éppen a papnak haszon, mert a stólaris jövedelem emelkedésével jár. — Bizunk a helyzettel tisztában levő képviselőtestületünk józan gondolkozásában s nem hisszük, hogy a telhetlen papzsákot betölteni e község anyagi helyzetével megegyeztetetőknek nem tartja. — E tárgyra még visszatérünk.

— **Vallásos színi előadás.** Dr. Ébner Mihály mágocsi róm. kath. plebános ur, az oberommergani passzió játékok mintájára berendezett szent színházával mint biztos orásból értesülünk; hozzánk is ellátogat. Az előadandó darab „Jézus életé”-nek zene és ködfátyol képekkel. A befolyó tiszta jövedelem a csongrádmegyei szegény árváknak felekezet nélkül leendő eltartására fordittatik.

— **Bál.** A csongrádi gazda-ifjuság e hó 8-án tartja második táncvigalmát Szilvák János kávéházi helyiségében, mely — az első után ítélve — sikerülni fog. Már eddig is több mint 100 belépti-jegy elfogyott.

— Szöllőibe a nyulak roppant sok kárt okoznak. Gazda közönségünk alig bírja oltványait megvédelmezni. Próbálnak ruha darabokkal körütköztetni a csemetefákat, vagy körül szurkálják karókkal; de a tapsi fülesek kifognak az ember eszén mert a karókat is félre tolják.

— Dohánytermelési engedélyek. Az 1891-ik évre szóló dohánytermelési engedélyek már megérkeztek községi előljárásgunkhoz. s örömmel constatálhatjuk, hogy a régi termelők kivétel nélkül nyertek ez évre is termelési engedélyt.

— Az egész országban, de különösen a Tisza eredeténél oly óriási hőtömegek vannak összehalmozva. hogy nagyobb olvadás esetén méltán tarthatunk árviztől. Meglátjuk, hogy a társulat által épített töltések miképp foguak céljaiknak megfelelni?

Midőn bucsut . . .

Midőn bucsut vettem
Tőled, kérdezélek :
Hű leszesz-e hozzám
Kedves drága lélek ?
Hőn szeretlek ! — mondád —
Hűségem egy tenger . . .
Csókoltam a kebled,
Melyben ily hű szív ver.

És ott a távolba
Remény volt kísérom
A mi haza hozott
Te, az édes öröm !
Egyre kérdezgetlek :
Hol a te hűséged ?
És te válasz helyett :
A bölcsőt rengeted !

Berényi Ákos.

CSARNOK.

János gazda mázsálása.

Beborult fővel érkezett a napokban egyik jeles dohánytermelő atyánkfia tömörkényi határon fekvő lakására.

— Hosszu volt az út, nehéz is, de a jó Isten mégis megsegítette; igaz hogy ő is igrkezett, mert odakünn felesége ölelő karjai vártak reá.

— Hát mázsálni volt idehaza János gazda s miután bemázsált, átszámoltak, betért egy csepp borra a serházi lebuja ékes ivójába.

— Percz, percz után mult, óra, órára nalmazódott, az idő kereke sebesen haladt s ráharangozták az esti nyolczat is.

— Szorongó kebellet távozott tehát. Felesége már nehezen várta s számtalanszor kiállt nézni, nem jön-e már életpárja.

— Egyszer azután, mikor már a holdvilág is szépen tündöklött az égen — előtűnt János gazda alakja a szegedi ut messzetávolban.

— De a hű feleség férje látására megdöbrent. „De ez még sem lehetséges“ — mondogatja magában — „nem szokott ő így cselekedni.“

— Betért vissza a meleg szobába s neki vetette hátát a terjedelmes banyakemence oldalának mint egy megnyugodni látszék.

— Nem akart a priori következtetni. Végre kifogyott a türelemből s megint kinézett közel van-e már férje.

— De a János gazda szekere nem akart haladni, — jóvártatva azután mégis megérkezett.

— „Adjon isten jó estét, kedves anyukom“ ! — köszönbe János gazda.

— Felesége csak elnémult, szemei előtt tűzkarikák forogtak s arcza neki vörösödött.

„Lehet már az jó reggel is — kedves férjem“ !

„Hát így kell kijönni — takarékos

emberhez való ez — hát mennyi lett a dohány — hát a pénz hol van? számoljon kend csak be vele“ — ezer meg ezer kérdéssel ostromolta férjét.

— János gazda csak a feje tetején keresgélt, míg végre felesége nem győzte várni a feleletet s lerántotta róla az ujját s megtalálta benne azt, mit keresett.

— Benne volt még ami kis pénz megmaradt s egy darab papiron a dohány ára s kárpotlékul mellette a korcsmárosné kivarrott kendője.

Mintha tüzről pattant volna fel a hű életpár, felkapta a vaskos seprünyelet s osztogatta vele tehetetlen férjének, mivel az Isten megáldotta.

— És János csak magában suttogta : „fer aut fer! ne feriaris fer!“ — túrj vagy üss, de hogy ne üssél, üss.

De végre a jóból is megárt a sok. Felébredt János gazdában is a férfini önérvet s neki iramodott — megvadult feleségét kergetni.

— Már már megfogta volna, ha a sors meg nem akasztja szándékában.

Ugyanis felesége látta már, hogy menthetlenül veszve van — szépen megkerült egy beomlott vermet s férje ura, ki még most is kettőnek nézte az egyet, vadul rohant a hóval tömött gödörnek.

— Egy irgalmatlan zuhanás s hótél boritva eszméletlen feküdt a veremben.

A feleség mosolyogva nézte sikerült hadicselét s meglegedett arczczal mondta rá : „Nyugodjál békében.“

Blázsik Mihály.

Szerkesztői üzenetek.

— N. N. Heyben. Kár a titok ; ismeretes ! (sIl-lik neki rettenetes !)

— Kiváncsi. Helyben. Nem akartuk felfujni a dolgot, minthogy azonban az a bizonyos »félreismert lángész« maga úti dobra szégyenletes eljárását, kijelentjük, hogy a »Szép ősz« czimen beküldött vers egyik koszos költőnk műveiből lopott, s kontár kezekkel elferdített tolvajmunka. Izleltetőül bemutatjuk négy utolsó sorát, mely a plagiátor ur megfigyelésre méltó lelkiállagán illetéknéppen szűrődik vala keresztül :

Es fölöttük a menyinsátor
Gyolcs telhőket szárítgat.
Ifju hévvel az öreg nap
Uj szeret

Vasuti menetrend.

I.

A vonat indul Csongrádról : délelőtt 9 órakor.

érkezik	Kun-Kis-Szállásra	9:52.
"	Félegyházára	10:29.
indul	Szeged felé	11:27.
"	Szegedre érke	12:57.
indul	Budapest felé	12:07.
"	Budapestre érke	2:19.
	Csongrádról indul délut.	2:15.
érkezik	Kun-Kis-Szállásra	3:01.
"	Félegyházára	3:36.
indul	Szeged felé gyorsv.	4:01.
"	Szegedre érke	4:59.
indul	Szegedre helyi szem. v.	4:47.
"	Szegedre érke	6:37.
indul	Budapest felé	4:43.
"	Budapestre érke	8:30.

II.

A vonat indul Budapestről reg. 7:45.

	Félegyházára érke	11:22.
indul	Csongrád felé	12:15.
	K.-Kis-Szállásra érke	12:48.
	Csongrádra érke	1:31.
indul	Szegedről	11:01.
	Félegyházára érke	2:—1.
	Csongrádra ind.	12:15.
	Csongrádra érke	1:31.
indul	Budapestről d. u.	12:10.
érkezik	Félegyházára	4:42.
indul	Budapestről gy.v.d.u.	1:40.
érkezik	Félegyházára	4:—.
indul	Csongrád felé d. u.	4:55.
	K.-Kis-Szállásra érke	5:53.
	Csongrádra	6:18.
indul	Szegedről d. u.	3:—.
	Félegyházára érke	4:33.
indul	Csongrád felé	4:55.
	Csongrádra érke	6:18.

Felelős szerkesztő: SZILBER JÁNOS.

F á b i á n Á r m i n

==== kárpitos- és butor-üzletébe Szentesen, ====

egy jó házból való fiu

T A N O N C Z U L

havifizetés mellett

a z o n n a l f e l v é t e t i k